

Bergväggen

Bergväggen är kalkvit, full med sprickor; absolut tvärbrant. Ettusenfemhundra meter lodrät, otaliga ton tung, innesluter den i sin hotfulla skugga den unge mannen. Det sträcker i nacken när han spanar uppåt, försöker spåra leden till toppen. Det är svårt.

Fascinerad spänner han sina blickar mot den mäktiga klippan, smakar på den med alla sinnen vidöppna. Ett ännu njutningsfullt frö av skräck i magen kryddar känslan inom honom. I dagar har han sett bergväggen. Mil bort har den lockat; har han känt dess fysiska dragningskraft. Från höghusets balkong nere i den lilla staden har han iakttagit den rakknivsvassa silhuetten. Berget har trängt in i honom, absorberat honom. Han måste dit, måste upp till varje pris.

Raskt och resolut börjar han stiga uppåt. Det går lätt till att börja med, stigen är väl upptrampad. Vid vissa branta passager är en säkrande vajer utplacerad.

Känslan av rymd under sig, förnimmelsen av härlig höjd i kroppens själ tilltar, men också underligt nog fröet av skräck i djupet. Märkligt – han har ju aldrig lidit av svindel?

Ju längre upp han kommer, ju mer berget bemäktigar sig honom, desto större blir allt det sköna och allt det oerhörda och allt det fruktansvärda. Hur skulle det kännas att falla 1000 meter? Själva fallet – hinner man tänka? Själva krossandets ögonblick? Stigen blir allt otydligare. De 100 meter han tror att han har kvar till toppen utökas hela tiden med ytterligare 100. Underligt, här ser man inte stigen alls. Förvirrande klippformationer överallt. Fröet av skräck växer snabbare än allt annat. Bäst att kura ihop sig in mot bergväggen, den hårda men ändå trygga, fasta.

"PLACK!"

Vad var det? Åh, bara en fallande småsten. *Fan!* Det känns som den träffade rätt i hjärteroten.

Ta det lugnt nu. Du... *För helvete!* Ingen panik inte nu det går inte det har jag inte råd med, inte nu, bara inte just nu! Usch, det *kryper* upp, det kommer underifrån, överifrån, överalltifrån. Okej då för satan, du väger tusentals ton, slå mej bara, rulla musklerna på mej, gör va fan du vill! *Jag trotsar Dig!!!*

Satan att man ska darra så nu då. Få se nu, termosflaskan med Zitronente ur ryggsäcken; dricker sakta, tryckt mot bergväggen. Stupet suger blicken. Utifrån rymden av luft hörs en alpkajas magiskt svischande läte. "Vänd dig inte om, vänd dig inte om, då förvandlas du till en fallande ängel", förvirrad...

Långsamt sjunker skräcken undan. I det varma teet groor inte fröet av fruktan längre. Han talar för sig själv, mumlar fjäskande att berget ju är hans vän och inte hans fiende. Det låter sig blidkas, sänder bergsbestigare på väg ner ifrån toppen. I deras sällskap förmår den unge mannen ta sig ner till sin utgångspunkt igen, utan att försöka nå toppen.

Han glömmer aldrig vad som hänt. Han vet inte om han har segrat eller är besegrad. Något har han förlorat, men något har han också vunnit.

***

Nästa år återvänder den unge mannen till samma bergvägg. Han är ett år äldre och går raskt upp till toppen utan att uppleva något speciellt.